

Arrest

nr. 65 234 van 29 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 11 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 9 november 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf door de gemachtigde van de staatssecretaris onontvankelijk verklaard en aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 april 2011.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.11.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegd document, nl. zijn cédula pessoal kan niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) vermeldt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn.

Het schrijven van M. D. van 12.10.2009 waarin staat dat de Ambassade geen paspoorten aflevert aan Angolezen zonder wettige verblijfsvergunning in België en zonder geldig Angolees paspoort kan niet weerhouden worden als geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Volgens informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt namelijk dat om een nationaal paspoort te bekomen, de Angolese onderdaan die in het buitenland verblijft enkel in het bezit moet zijn van een geboorteakte "ascento de nascimento".

Betrokkene moet zich persoonlijk aanbieden op de ambassade met dit document en met vijf foto's. Hierdoor kan de fax van de Ambassade van Angola evenmin aanvaard worden door onze dienst als motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen. Er dient opgemerkt te worden dat de fax opgesteld is op datum van 11.05.2007, dus meer dan drie jaar geleden en dat betrokkene zich sindsdien niet meer heeft gewend tot de bevoegde ambassade voor het bekomen van een identiteitsdocument.

De bewering dat er sinds enige tijd bij het afleveren van paspoorten in Angola vingerafdrukken genomen worden hetgeen aanvraag in het buitenland buitengewoon moeilijk maakt kan evenmin aanvaard worden gezien zoals betrokkene zoals eerder vermeld, niet aantoont dat hij in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument te bekomen bij de bevoegde ambassade in België.

Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen. Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 De verzoekende partij voert in haar enig middel een schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en een manifeste beoordelingsfout, daar zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft uiteengezet dat het moeilijk is voor haar om aan een paspoort te geraken, dat zij heeft verwezen naar het algemeen bekende feit dat de Angolese ambassade in België geen paspoorten uitreikt aan mensen die geen wettelijke verblijfstitel hebben in België, dat omdat de situatie van de verzoekende partij maar niet opgelost geraakte, een sociaalassistent met haar is meegegaan naar de ambassade en dit in een brief gericht aan DVZ heeft verklaard. De verzoekende partij wijst erop dat de informatie in het administratief dossier niet klopt daar uit een schrijven van de ambassade blijkt dat een verblijfskaart wel degelijk nodig is en dat de verzoekende partij zich persoonlijk heeft aangeboden bij de ambassade, dat zij steeds bot ving en dat men daar gezegd heeft dat geen paspoorten worden afgeleverd aan Angolese onderdanen die niet over een geldige verblijfsvergunning in België beschikken zoals blijkt uit het schrijven van M.D'H.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij wat volgt:

"(...) In een eerste en enig middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat hij niet in het bezit kan worden gesteld van een paspoort en dat hij dit duidelijk heeft gemaakt bij zijn aanvraag.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

Verzoekers kritiek spitst zich toe op de motivering in de bestreden beslissing aangaande zijn voorgelegde document, zijnde de cédula pessoal, wat niet aanvaard werd als een identiteitsdocument.

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument, dan wel van het feit zich in één van de gevallen te bevinden waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. In casu ging de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker niet vergezeld van enige identiteitsdocumenten.

Bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voegde verzoeker een fax van 11 mei 2001, op basis waarvan hij beweert dat het voor hem onmogelijk is om een paspoort te bekomen, daar hij over geen wettelijke verblijfstitel zou beschikken. Echter, uit de documenten uit het administratieve dossier (zie bijlage) is gebleken dat verzoeker enkel een geboorteakte dient over te maken en zich persoonlijk dient aan te melden bij de ambassade van Angola. Verzoeker maakt niet aannemelijk als zou hij zich sinds 11 mei 2007, datum van het faxbericht, aangemeld hebben bij de ambassade teneinde te proberen in het bezit te worden gesteld van een paspoort. Hij maakt derhalve niet aannemelijk als zou hij in de onmogelijkheid zijn een paspoort te bekomen. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden in zijn bewering als zou hij een geldige verblijfstitel dienen voor te leggen om in het bezit gesteld te kunnen worden van een paspoort.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat' verzoeker geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart heeft ingediend en geen geldige motivering geeft die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) dat het voorgelegde identiteitsdocument een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dient te zijn. Verzoeker toont niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980,

gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld.

Bovendien wijst verwerende partij op het feit dat verzoekers aanvraag, ingediend op 27 juni 2008 d.d. 22 januari 2009 onontvankelijk bevonden daar de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart, hetzij van een motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. De beslissing stelde het volgende:

(...) Betrokkene legde een geboorteakte, een zogenaamde Cédula Pessoal voor, welk niet aanvaard kan worden als een voldoende overtuigend identiteitsbewijs in de huidige procedure. (...)” Derhalve kon verzoeker op redelijke wijze reeds voorzien dat ook zijn huidige aanvraag onontvankelijk zou worden bevonden omwille van dezelfde redenen.

Verwerende partij heeft de eer te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht schendt daar hij niet aantoonde dat de beslissing niet op redelijke wijze tot stand is gekomen en dat de beslissing niet tot stand kon komen op basis van de gedane feitenvaststelling. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk als zouden er in het dossier gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt evenmin aannemelijk gemaakt. Het enig middel is niet ernstig. (...)”

2.2 Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
 - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*
- (...)”*

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de

(gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 33)

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

2.3 Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 9 november 2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. De verzoekende partij heeft hierbij gebruik gemaakt van het *'typeformulier regularisatie op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de instructies van 19 juli 2009'*. Onder *'IDENTITEITSEBEWIJS'* heeft de verzoekende partij het volgende aangekruist en gesteld dat: *'CEDOLA PASSOAL en bewijs van onmogelijkheid om een paspoort te bekomen (stukken 1)'*. Deze stukken betreffen *'Kopie geboorteakte (Angola)'* en *'Schrijven M. D. PSC, mbt onmogelijkheid bekomen paspoort dd. 12/10/2009'* en een schrijven van Angolese ambassade te Brussel.

De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006, dat het voorgelegde *'cédula pessoal'* door de verwerende partij echter niet aanvaard kan worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b) vermeldt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn, dat het schrijven van M. D. van 12 oktober 2009 niet kan weerhouden worden als geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, § 1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006, dat de fax van de ambassade van Angola kan evenmin aanvaard worden daar deze fax opgesteld is op datum van 11 mei 2007, dus meer dan drie jaar geleden en dat betrokkene zich sindsdien niet meer heeft gewend tot de bevoegde ambassade voor het bekomen van een identiteitsdocument en dat de bewering dat er sinds enige tijd bij het afleveren van paspoorten in Angola vingerafdrukken genomen worden hetgeen een aanvraag in het buitenland buitengewoon moeilijk maakt, kan evenmin aanvaard worden gezien zoals betrokkene zoals eerder vermeldt, niet aantoonde dat zij in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument te bekomen bij de bevoegde ambassade in België. Volgens informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt namelijk dat om een nationaal paspoort te bekomen, de Angolese onderdaan die in het buitenland verblijft enkel in het bezit moet zijn van een geboorteakte *"ascento de nascimento"*. De verzoekende partij moet zich persoonlijk aanbieden op de ambassade met dit document en met vijf foto's.

De Raad merkt echter op dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, en tevens gevoegd bij de nota met opmerkingen, waarop de verwerende partij haar motivering steunt en waaruit zou moeten blijken dat de in het buitenland verblijvende Angolese onderdaan slechts in het bezit moet

zijn van een geboorteakte "*ascento de nacimiento*" en dat deze Angolese onderdaan zich persoonlijk moet aanbieden op de ambassade met dit document en met vijf foto's, enkel een interne e-mail betreft tussen V.L. en D.B.J. van 29 september 2010. Deze interne e-mail betreffende '*antwoord vraag Angolese paspoorten*' stelt de antwoorden te bevatten van de ambassade (van meneer G.B.B.) op de volgende vragen van 14 september 2010: '*Hebben Angolese onderdanen effectief een verblijfskaart nodig om aan een paspoort te geraken? (zie puntje 21 van de bijlage puntje g)*' en '*Kan de ambassade een foto en een stempel aanbrengen op de cedula pessoal om zo de identiteit te bevestigen? (als mensen met cedula pessoal naar de ambassade zouden gaan)*'. Uit de interne e-mail blijkt dat deze vragen als volgt, werden beantwoord: '*om een nationaal pp te bekomen, moet de Angolese onderdaan die in het buitenland verblijft enkel in het bezit zijn van een acte de naissance "ascento de nacimiento" (légalisé par le Ministère des Affaires des Etrangers en Angola). Betrokkene moet zich persoonlijk aanbieden op de ambassade met dit document en met 5 foto's. Een verblijfskaart is niet nodig om een paspoort te bekomen.*' en '*nee, de ambassade kan geen foto of stempel aanbrengen hierop omdat de cedula pessoal geen identiteitsdocument is.*'

Er werd reeds gewezen op het feit dat de verwerende partij haar motivering steunt op informatie aanwezig in het administratief dossier, en dat deze informatie enkel een e-mail met verwijzing naar de antwoorden van de ambassade betreft zonder dat de informatie waarop de e-mail zich heeft gebaseerd zich in het administratief dossier bevindt. Er kan bijgevolg niet worden nagegaan of de oordeelsvorming van de gemachtigde van de staatssecretaris gegrond is, gelet op de aangevoerde schendingen zoals hierboven vermeld. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie wel of niet over alle nodige informatie beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, is de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPs,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs